

A kivénhedt kapusok

*Míg fakóra mosott uniformisát az égbolt
széttéríti, ideleenn sírás itat gyámoltalan
füveket. Sáros a Föld hasa. A Lég fölfuvalkodott
szellemei árnyékra vetődnek, kivénhedt kapusok;
megveregeti vállukat egy kimondhatatlan tréner
és ők lefutnak sántítva, eltűnnek rongyos
jelmezeik az öltözők, zuhanyozók folyosóin:
taps és fütty száll, stadionhördülések, vérszag;
mint sebes nyelv összezárt szájban, sajognak
a kiszolgált időből vissza kacska történeteik,
hogy megmagyarázzák... mit? És kinek?
Nevetünk elnézően, mintha értenénk; igyekezetük
heve hideg lábunkat melegíti, holott
a hegyes orral meszelt kapufélfa élének zuhanók,
kezüik közt bőrgolyótlan, zizegő ürességgel,
azok is, nem mi vagyunk? S minden kitérő oda visz.*

BERNÁTH CSABA: TOROCKÓI UTCARÉSZLET